

zgodovini ameriških Indijancev, ki so se proslavili v veliki algonkuinski zavezi na zahodu, vzhodu in severozapadu.

Ime Friderik Baraga pa je postalo ne-ločljivo v zvezi s povestnico in usodo michiganskih Otavcev in njih jezikom, v katerem je dal tiskati knjige; ž njimi je ta veliki mož pomnožil biblijografične zbirke narečij ameriških Indijanov po knjižnicah v Ameriki in v Evropi.

Še kot razmeroma mlad mož se je oče Baraga jel zanimati za filološke študije. Znano nam je, da je ob času svoje nove maše, še ne prav šestindvajset let star, znal gladko govoriti slovenski, francoski, nemški, italijanski, latinski in grški jezik; reči smemo torej, da je bil, ko so ga posvetili v mašnika, že kos jezikoslovca. Tekom sedmih let svojega duhovskega poslovanja, ko je pastiriral v Šmartnem, se je baval v pičlih prostih urah, ki so mu bile na razpolago, jako rad s slovstvenimi deli, kar je imel za nekako tolažbo in razvedrilo.

Bilo je v tem času, ko se je lotil težavne naloge, preosnovati mili materini jezik svojih bratov Slovencev, ki je bil zašel s pravega tira v žalostno zanamarnost in katerega je rešil hybridnega položaja, v katerem je bil zamotan.

Veliko napora mu je brezdvomno povzročil ta rodoljubni posel, a on ga gotovo ni toliko občutil, ker je vedel, da vsako dejanje v dokaz ljubezni do domovine osladi še tolik trud in napor. Dal pa je s tem vzgledom svoje neumorne marljivosti povod, da so se vzbudili in z resnim pogumom spravili na delo njegovi sobratje. Jeli so z združenimi močmi zopet dvignjeni voz utrjevati, krpiti in mazati, da je kmalu gladko tekkel po očiščenem potu slovstvenega polja slovenskega.

Zlasti veliko je spisal Baraga kot kapelan v Metliki kratko pred svojim odhodom v Ameriko. Vidi se, kako modro vodi kristijana po svojih spisih kakor po redoma postavljenih stopnicah više in

više, da se v dobrih delih, poln zlatih jabolk, in v sv. čednostih, ves v nebeških rožah, združi naposled z Bogom. Človek brez hinavščine in po volji božji, kar misli in čuti, to govori in piše ter v dejanju tudi sam izpolnjuje. Tako je ravnal Baraga in ravna vsak, kdor mu stanovitno nasleduje.

Njegove bukve vodijo v pobožnem življenju k vedno višji svetosti in popolnosti. To je želel buditi in poživljati pri svojih rojakih, to je želel vcepiti v srca tudi svojim Indijanom v daljnji Ameriki, katerim je posvetil vse svoje poznejše življenje in jim v sveti gorečnosti vnemal in povzdigoval vero.

Slovenski spisi Friderika Barage, kateri so, kakor smo omenili, nabožnega značaja, so še sedaj v rabi pri ljudstvu, za katero so bili namenjeni. Zato jih namerjamo tudi tukaj po vrsti navesti med njegovimi indijanskimi spisi, da bomo tem bolj cenili njegovo vzorno delavnost in neumorno vztraj-

Indijanski glavar na Towerski rezervaciji.